

מסורת הש"ם עם הוספות

(א) [לקמן דף ה.]. (ב) סנהדרין פט. ע"ש, (ג) [ע"י מוס' יו"ט], (ד) ביבמות דף פה., (ה) סוטה כג., (ו) פסחים יב., (ז) דברים יט כא, (ח) [כרימות יב.], (ט) כמו ביבמות פח. ועיי"ש בתורה"ה מה, (י) [דף מה. ע"ש], (כ) נדה מה ע"א.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מעידין וכו' כן גרשה וחלוצה דהכי: (ב) בא"ד גרשה וחלוצה ולא: (ג) ד"ה כל כו' נמיתה שרצו להמית אותו אצל אם ודאי שאינן יכולים להמיתן באותה מיתה אפ"ה נמיתס: (ד) בא"ד ולאמאי הא הוי: (ה) ד"ה וזמני כו' לאחיו ודרשנין לאחיו: (ו) בא"ד מן לאחיו אצל כיון דכתיב לאחיו וכו' אצל קשה כיון דכתיב לאחיו וכו' וי"ל דאי מלאחיו הוה: (ז) בא"ד ולא וזממיה למעוטי: (ח) בא"ד וזממי וזממיה והשתא לנה ליה וזממי וזממיה וכו' וזממי וזממיה נחנק: (ט) ד"ה ועוד וכו' קמני לה לקמן:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה מעידין כו' וי"ל כיון דלוקין. ע"י שטת מקובצת ב"ק דף עה ע"ב ד"ה עדות ש[א]ן אתה יכול להזימה: בא"ד ועיי"א דגבי עדות דב"ג. קשה לי כזה מקובץ דכתיבות דף לג ע"א רא"ה עדים וזממין ממונה משלם מלקי לא לקי משום דלאו בני התראת ניהו. משמע דאי בני התראת ראי' לומר יוחר דמלקי לקי והא אס יהיה הדין דממונה לא משלם בטלה כל העדות דהוי עדות שאי אתה יכול להזימה דכזה אין דומה לב"ג דהא קרא דהזמה קאי על הממון דהא משכחת בלא אתרו. וא"כ אדרבה אס ל"ז התראת אפסר לומר יוחר דמלקי לקי ולא יהיה נממון כלל דין הומה ולא קאי עלה ועשייתם כאשר זמס. עכ"פ אס לריבין התראת א"כ משכחת נממון כאשר זמס בלא אתרו. ובאתרו אס לא ישלמו ממון יהיה בכלל עדות שאי אתה יכול להזימה: ד"ה בעינן כו' וי"ל דמ"ב אשתו נפסדת. לטארה עדיין קשה לרי"י צינמות דף סח דמכרי שני אינו פוסל את אשתו:

תורה אור השלם

א) וְעִשְׂתֶּם לוֹ בְּאִשְׁרֵי זָמֶם צְעֻשׁוֹת לְאָחִיו וּבַעֲרַת הָרֶגַע תִּתְּרֶנּוּ: [דברים יב, יט]

ליקוטי רש"י

מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה. ובן חלוצה. לזכא לאוקמי כאשר זמס ולומר יאה הוא כן גרושה תחתיו אלא סופג את

כיצד העדים

כיצד העדים נעשין וּזְמוּמִין כּו'. נגמרא מפרש מאי קאמר: **את איש פלוני**. כהן: שהוא בן גרושה. צפנינו נגתגרשה^[7]

אמו^(א) קודם שנולד והרי הוא חלל ופסול^(ב): אין אומרים. אס הזמו וסן כהנים יעשה זה כן גרושה וחלוצה^(ג) לקיים צו כאשר זמס אלא סופג את הארצעים וצגמרא מפרש טעמא: שחייב גלות. שהרג את הנפש צשוגג: גב' ה"ג האי כילד אין העדים נעשין וזוממין מיצעי ליה ועוד דקמני לקמן (דף ה.) אצל אמרו להס כו': כיצד אין העדים נעשין וּזְמוּמִין מִיבְעֵי לָיה. דהא לא מקיימת צהו כאשר זמס: ועוד. מאי קא צעי תנא כילד נעשין וזממין הא קתני לה לקמן כילד דין וזממין דקתני צמתני^(ד) אצל אמרו להס המזימים היאך אתם מעידים עדות זה והלא הייתם עמנו אותו היום צמקוס פלוני כו': התם קאי. מסנהדרין סליק דתנן צשליה אלו הן הנחנקין דהוא סיומא דסנהדרין דיש וזממין שנשנתו צמקת מדין הזמה דקתני כל הזוממין מקדימים לאותה מיתה כלומר אין להס לצפות מיתה אחרת אלא משכימין לאותה מיתה שנגמר צה דינו של נדון: חוץ מוּזְמוּמֵי בַת כהן. נשואה שאע"פ שנגמר דינה לשריפה על פיהס הס צחנק כדילפינן התם (דף ז.) היא צשריפה ואין צועלה צשריפה אלא צחנק כאשר אשת איש והזוממין משכימין למיתה שחייצו את הצועל דכתיב כאשר זמס לעשות לאחיו ולא לאחותו (סע) וקאמר הכא עוד יש וזממין אחרים שאין מקיימין צהן דין הזמה כלל אלא מלקות ועלה מפרש כילד אותן העדים שאין מקיימין צהן דין הזמה נעשין וזממין מעידים אנו כו': וי"א צורצו. ואס תעשהו חלל והוא כהן פסלת את זרעו לעולם: בעינן באשר זמם. והוא זמס לפסול את הנדון ואת זרעו: המחלל אינו מתחלל. הכהונה^(ה): הבא חלל וי"א חילל. עד

וזמס שרצה לחלל ולא חיללו אינו דין כו': אם כן. אס צאת לדרוש ק"ו זה צעדים וזממים צטלת תורת הזמתס: ומה

דף ט:): דשונא אינו גולה לאו כי האי גוונא דומיא דאובצ גולה ואמאי אינו גולה כיון דראו דהוי רגלים לדבר וי"ל דשאני שונא דיש לנו לומר טפי דצשנאה הכהו ועוד וי"ל דמייירי שפיר דליכא רגלים לדבר והשתא ניחא משונא ומ"מ אוהב גולה כגון דשתיק כשאמרו לו העדים צודאי^(א) אי הוה אמר לא הרגתיו יכול לתרץ ולומר לא הרגתיו שוגג אלא מויד כמו^(ב) בלא אכלתי חלב אצל כיון דשתיק כהודאה דמיא^(ג): ב"ר הוזוממין מקדימין לאותה מיתה.^(ד) פ"י הקונטרס שאין להס נס והמלטה וקשה דמאי קמ"ל פשיטא ובכתובות^(ה) פירש^(ו) שרוצה לומר מקדימין שלא יענו הדין וגם זה קשה דמאי קמ"ל פשיטא לכך פירש ר"י מקדימין הכי פירושו ודאי אתה תרץ להמיתן צמיתה (א) שהמיתו אצל ודאי אס אינו יכול אפ"ה נמיתס צכל מיתה שנוכל דתניא הכה תכה^(ז) (צ"מ דף לא:)) וקשה דאמרין פרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה:)) דרוצה וגואל הדם הוו צ' כתוצין הצאץ כאחד וכן קשה דצתוספתא (פ"ב דסנהדרין) תניא אצל הזוממין שאין^(ח) אתה יכול להמיתן צמיתה הכתובה צהן אתה ממיתס צכל מיתה ודריש ליה מן קרא דוצצרת הרע מקרבץ ואמאי (ז) הוי רוצח וגואל הדם צ' כתוצין הצאים כאחד ויתרץ ה"ר יוסף דרוצח וגואל הדם הוו צ' כתוצים הצאץ כאחד לענין שלא נלמוד שאר מומתין מהס להמיתס אף צמיתה שאינה מד' מיתות צ"ד אצל מד' מיתות צ"ד פשיטא נמיתס^(י) כלל חייצי מיתות: **וּזְמוּמֵי בַת כהן ובויעלה שאין מקדימין לאותה מיתה אלא צמיתה אחרת.** צועלה דדרשין היא ולא צועלה וזוממי צת כהן דכתיב לאחיו (ה) דדרשין לאחיו ולא דרשא דלאחיו ולא לאחותו תיפוק ליה מהי"א דנפקא לן דדרשין (סנהדרין נא.) את אציה היא מחללת היא ולא צועלה היא ולא וזממיה וי"ל הואיל וזוממיה צאו למייצה שריפה לא יצא לאוקומי מיעוטא דהיא אלא צצועלה ולא ממעטינן וזממין (אלא מן (ו) אחיו^(י)) אצל כיון דכתיב אחיו דרשין נמי מהיא למעוטי וזממיה אצל קשה כיון דכתיב אחיו אמאי אינטריך למעוטי וזממין מהיא וי"ל דאי מאחיו הוה אמינא דה"מ כשהצועל היה נדון קרינן ציה לאחיו אצל אס לא היה נדון על פי עדותן כגון שהיה קטן כן ט' שנים ויום אחד^(כ) או שלא הכירו הצועל לא קרינן ציה לאחיו קמ"ל היא ולא (י) וזממין למעוטי וזממין צכל ענין ומתחלה היה ר"י מסופק צהאי מילתא ושוב פשטה מפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מו.) דקאמר מיתה אחת מעין שתי מיתות כגון צת כהן וצועלה או צת כהן וזוממי (ה) וזממין והשתא למה ליה וזוממי וזממין תיפוק ליה דליכא שתי מיתות בלא וזממי וזממין משוס הצועל שהוא צחנק אלא שמע מינה דאיירי כגון דליכא דין מיתה צצועלה כגון שהוא קטן כדפירשתי ואפ"ה קאמרי^(ל) וזממי וזממין צחנק אע"פ דליכא דין מיתה צצועל: ^(מ) **ועוד** מדקתני **לְקַמּוֹ**. פיר^(נ) הקונטרס דמאי צעי כילד וכו' הא קתני (ט) לקמן וכו' ועוד יש לפרש ועוד כלומר ואס תמנא לומר דלשון הזמה הוא זה אינו דעל כרחק דין הזמה קאמר כדקתני ולאומי קושייתא קמייתא: **בעינן באשר זמם ויציבא**. קשיא היכא שמעידין שהוא מצרי שני דאינן צאין לפסול זרעו כי אס לפסלו א"כ נפסול^(ו) וי"ל דמ"מ אשתו נפסלת דפסלה צציאתו וכתיב ועשייתם לו כאשר זמס לו ולא לאשתו: ומה

לאותה מיתה. שהי מחייצין צו את הנדון. ובויעלה. כלומר וכל הצועלים נידונין כמיתת הצענלת חוץ מצועל צת כהן [סנהדרין צ.]. וזוממי בַת כהן ובויעלה. לעשות לאחיו. מה חלמוד לומר לאחיו למד על וזממי צת כהן נשואה שאין צשריפה אלא כמיתת הצועל שהוא צחנק שנאמר (ויקרא כא ט) היא צאש תשקף היא ולא צועלה לכך נאמר כהן צצחיו כאשר זמס לעשות לאחיו ולא כאשר זמס לעשות לאחותו אצל צכל שאר מיתות השוס הכתוב אשה לאיש וזוממי אשה נהרגין כזוממי איש כגון שהעידוה שהרגה את הנפש, שחללה את השצת. נהרגין צמיתתה שלא מיטע כהן אחותו אלא צמקוס שיש לקיים צהן הזמה צמיתת הצועל [דברים יט, יט]. בַת כהן. ארוסה או נשואה: ובויעלה. דהיא צשריפה אצל צועלה נידון כאשר צועל צת ישראל צועל ארוסה צסקילה וצועל נשואה צחנק דכתיב (ויקרא כא ט) היא צאש תשקף היא ולא צועלה היא ולא וזממיה [סנהדרין מג.]. ומה המחלל אינו מתחלל. דהא לא יחלל זרעו כתיב ולא את עממו [קידושין עז.]. י"א יחלל זרעו. צכהן הטשא פסולה לכהונה כתיב ודרשין בקידושין (דף עז.) לא יחלל שני חילונין אחד לה ואחד לזרעו שכהן מחלל את שתיהן אצל הוא אין מתחלל [סוטה כג.].

פרק ראשון

מכות

ב.

העדים נעשים וּזְמוּמִין מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה אין תחתיו אלא לוקה ארבעים מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לגלות אין אומרים יגלה זה תחתיו אלא לוקה ארבעים: גב' הא כיצד אין העדים נעשים וזוממין מיבעי ליה ועוד מדקתני^(א) לקמן אבל^(ב) אמרו להם היאך אתם מעידין שהרי באותו היום אתם הייתם עמנו במקום פלוני הרי אלו וּזְמוּמִין (מכלל דאלו אין וּזְמוּמִין^(ג)) תנא התם קאי^(ד) ב"ר הוזוממין מקדימין לאותה מיתה^(ה) חוץ מוּזְמוּמֵי בַת כהן ובועלה שאין מקדימין לאותה מיתה אלא למיתה אחרת ויש עדים וּזְמוּמִין אחרים שאין עושין בהן דין הזמה כל עיקר אלא מלקות ארבעים|כיצד מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו אלא לוקה את הארבעים מילי א"ר יהושע בן כוי (אמר ר"ש בן לקיש^(ו)) דאמר קרא^(ז) ועשיתם לו כאשר זמם לו ולא צורעו וליפסלוהו לדידיה ולא ליפסלו לזרעיה בעינן כאשר זמם לעשות וליכא בר פדא אומר ק"ו ומה המחלל אינו מתחלל הבא לחלל ולא חילל אינו שלא יתחלל וצ"ל חילל אינו כן בטלת תורת עדים וּזְמוּמִין ומה

לומר מויד הייתי כדאמר גצי אכלת חלב צפ"ק דצבא מליעא (דף ג:)

וי"ל דמייירי כשראו צו רגלים לדבר שנשמטו הצבול מקתו ואיכא למימר דלא^(א) נחכוין אצל קשה מהא דתנן פרק אלו הן הגולין (לקמן ד"ה מעידין) וי"ל דרצו דהוי רגלים לדבר וי"ל דשאני שונא דיש לנו לומר כגון דשתיק כשאמרו לו העדים צודאי^(א) אי הוה אמר לא הרגתיו יכול לתרץ ולומר לא הרגתיו שוגג אלא מויד כמו^(ב) בלא אכלתי חלב אצל כיון דשתיק כהודאה דמיא^(ג): ב"ר הוזוממין מקדימין לאותה מיתה.^(ד) פ"י הקונטרס שאין להס נס והמלטה וקשה דמאי קמ"ל פשיטא ובכתובות^(ה) פירש^(ו) שרוצה לומר מקדימין שלא יענו הדין וגם זה קשה דמאי קמ"ל פשיטא לכך פירש ר"י מקדימין הכי פירושו ודאי אתה תרץ להמיתן צמיתה (א) שהמיתו אצל ודאי אס אינו יכול אפ"ה נמיתס צכל מיתה שנוכל דתניא הכה תכה^(ז) (צ"מ דף לא:)) וקשה דאמרין פרק נגמר הדין (סנהדרין דף מה:)) דרוצח וגואל הדם הוו צ' כתוצין הצאץ כאחד וכן קשה דצתוספתא (פ"ב דסנהדרין) תניא אצל הזוממין שאין^(ח) אתה יכול להמיתן צמיתה הכתובה צהן אתה ממיתס צכל מיתה ודריש ליה מן קרא דוצצרת הרע מקרבץ ואמאי (ז) הוי רוצח וגואל הדם צ' כתוצין הצאים כאחד ויתרץ ה"ר יוסף דרוצח וגואל הדם הוו צ' כתוצים הצאץ כאחד לענין שלא נלמוד שאר מומתין מהס להמיתס אף צמיתה שאינה מד' מיתות צ"ד אצל מד' מיתות צ"ד פשיטא נמיתס^(י) כלל חייצי מיתות: **וּזְמוּמֵי בַת כהן ובויעלה שאין מקדימין לאותה מיתה אלא צמיתה אחרת.** צועלה דדרשין היא ולא צועלה וזוממי צת כהן דכתיב לאחיו (ה) דדרשין לאחיו ולא דרשא דלאחיו ולא לאחותו תיפוק ליה מהי"א דנפקא לן דדרשין (סנהדרין נא.) את אציה היא מחללת היא ולא צועלה היא ולא וזממיה וי"ל הואיל וזוממיה צאו למייצה שריפה לא יצא לאוקומי מיעוטא דהיא אלא צצועלה ולא ממעטינן וזממין (אלא מן (ו) אחיו^(י)) אצל כיון דכתיב אחיו דרשין נמי מהיא למעוטי וזממיה אצל קשה כיון דכתיב אחיו אמאי אינטריך למעוטי וזממין מהיא וי"ל דאי מאחיו הוה אמינא דה"מ כשהצועל היה נדון קרינן ציה לאחיו אצל אס לא היה נדון על פי עדותן כגון שהיה קטן כן ט' שנים ויום אחד^(כ) או שלא הכירו הצועל לא קרינן ציה לאחיו קמ"ל היא ולא (י) וזממין למעוטי וזממין צכל ענין ומתחלה היה ר"י מסופק צהאי מילתא ושוב פשטה מפרק נגמר הדין (סנהדרין דף מו.) דקאמר מיתה אחת מעין שתי מיתות כגון צת כהן וצועלה או צת כהן וזוממי (ה) וזממין והשתא למה ליה וזוממי וזממין תיפוק ליה דליכא שתי מיתות בלא וזממי וזממין משוס הצועל שהוא צחנק אלא שמע מינה דאיירי כגון דליכא דין מיתה צצועלה כגון שהוא קטן כדפירשתי ואפ"ה קאמרי^(ל) וזממי וזממין צחנק אע"פ דליכא דין מיתה צצועל: ^(מ) **ועוד** מדקתני **לְקַמּוֹ**. פיר^(נ) הקונטרס דמאי צעי כילד וכו' הא קתני (ט) לקמן וכו' ועוד יש לפרש ועוד כלומר ואס תמנא לומר דלשון הזמה הוא זה אינו דעל כרחק דין הזמה קאמר כדקתני ולאומי קושייתא קמייתא: **בעינן באשר זמם ויציבא**. קשיא היכא שמעידין שהוא מצרי שני דאינן צאין לפסול זרעו כי אס לפסלו א"כ נפסול^(ו) וי"ל דמ"מ אשתו נפסלת דפסלה צציאתו וכתיב ועשייתם לו כאשר זמס לו ולא לאשתו: ומה

מיתות ב"ד פשיטא דנמיתס ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומהר"ם הגיה תיפוק ליה דנפקא לן **מהבא** דדרשין, והבאה"מ ובי"ש הגיהו הדפוס שלפנינו "תיפוק ליה דנפקא לן מהיא": **ע** רש"א מ"ז (גליון) בדפו"י "אלא מן האחין" ומהרש"ל הגיה כלפנינו. בתוס' רבינו פרץ **אי יצאו מאחיו:** **פ** צ"ל **קאמר** (באה"מ): **צ** דבור זה שייך לפני ד"ה כל הזוממין: **ק** רש"ל הוא **כפירוש** הקונט' (גליון) בדפו"י "הוא פירש הקונטרסים", ורש"ל הגיה שצ"ל "כפירוש" במקום "פירש":

עין משפט ונר מצוה

א א מיי" פ"כ מהל' עדות הלכה ח סמג עשין קי טוח"מ ס' לח:

ב ב מיי" שס פי"ח הל' א סמג סס:

ג ג מיי" שס פי"כ הל' י סמג סס:

רבינו חננאל

כיצד העדים נעשין וּזְמוּמִין מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה כו'. ואקשינן [הא כיצד וכו'] היאך אתם מעידים ביום פלוני שהרג פלוני את פלוני במקום פלוני ואתם הייתם עמנו במקום פלוני הרי אלו וּזְמוּמִין. ופרקינן תנא התם קאי כל הזוממין מקדימין לאותה מיתה חוץ מוּזְמוּמֵי בַת כהן ובוועלה. ויש עדים אחרים שאין בהם הזמה כל עיקר אלא מלקות בעלמא כיצד מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה כו' אין אומרים יעשה זה בן גרושה כו' שנאמר ועשיתם לו כאשר זמם לו ולא לזרעו. וליפסליה ליה לדידיה לחודייה. בעינן כאשר זמם וליכא. כלומר הוא לא בא אלא לפסול לו ולזרעו ואם באת לפוסלו לו לבדו הנה לא נעשה כאשר זמם לעשות. בר פדא אמר ק"ו המחלל אינו מתחלל פ"י כהן גדול (א) שבא על אלמנה וחיללה הוא אינו מתחלל הער שבא לחלל והעיד עליו שהוא בן גרושה ונתכונן לחללו ולא חיללו אינו דין שלא יתחלל. ומתקיף רבינא אי הכי בטלת תורת עדים וּזְמוּמִין דאיכא למימר לדבריק

חשק שלמה על ר"ח

א) ע' רש"י ורצנו נקט לה צ"ג דכתיב להלוי נקלה וע' דקושין עו צ' סוטה כו צ':

הגהות וצינונים

א) גירסת מהר"ם דקתני (גליון) ובריטב"א גורס **בדקתני** עיי"ש, וכ"ה בכתי"א אחד: **צ** מהר"ם מ"ז (גליון) וכן ליता בכתי"א, ועיי" מהר"ץ חיות בילק"מ: **ג** [ליता בילקוט] (גליון): **ד** ברש"י על הרי"ף **גירש הבעל**, והוא מדויק יותר (ערוך לנר): **ה** "וחלוצה" ליता ברש"י על הרי"ף ובתי"י ור"י מלובלין ומרדכי ונמ"י וברטנורה (והוא מיותר דרש"י ממשך מדבור הקודם): **ו** רש"א **דהא אם** (גליון): **ז** רש"ל מ"ז (גליון) ונראה שאין למחקו (ב"ש). ומהרש"ל (וכן התכוין המהרש"א) למחוק כפל מלים שהיה לפניו בדפוס ויניציאה: **ח** נרצ"ל וליכא למימר דנתכוין (אוצר חיים, וכ"ה בתוס' רבינו פרץ): **ט** נרצ"ל **דודאי** (באורות המים): **י** בדפוס ויניציאה ר"פ נוסף **בכתובות**, וכ"ה בתוס' שאנן ובתוס' רבינו פרץ: **כ** נרצ"ל **ויש מי שפירש** (ב"ש ע"פ תוס' שאנן): **ל** רש"ל כדתניא **מות יומת כו'** [עין רש"א] (גליון): **מ** צ"ל תניא **כל חייבי מיתות שאי אתה יכול כו'** ועין רש"א (גליון): **נ** בדי

מיתות ב"ד פשיטא דנמיתס ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומהר"ם הגיה תיפוק ליה דנפקא לן **מהבא** דדרשין, והבאה"מ ובי"ש הגיהו הדפוס שלפנינו "תיפוק ליה דנפקא לן מהיא": **ע** רש"א מ"ז (גליון) בדפו"י "אלא מן האחין" ומהרש"ל הגיה כלפנינו. בתוס' רבינו פרץ **אי יצאו מאחיו:** **פ** צ"ל **קאמר** (באה"מ): **צ** דבור זה שייך לפני ד"ה כל הזוממין: **ק** רש"ל הוא **כפירוש** הקונט' (גליון) בדפו"י "הוא פירש הקונטרסים", ורש"ל הגיה שצ"ל "כפירוש" במקום "פירש":

מיתות ב"ד פשיטא דנמיתס ככל חייבי מיתות. מהר"ם (גליון): **ס** דפו"י **מודא**. ומה המחלל אינו מתחלל. דהא לא יחלל זרעו כתיב ולא את עממו [קידושין עז.]. י"א יחלל זרעו. צכהן הטשא פסולה לכהונה כתיב ודרשין בקידושין (דף עז.) לא יחלל שני חילונין אחד לה ואחד לזרעו שכהן מחלל את שתיהן אצל הוא אין מתחלל [סוטה כג.].